

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

28 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Pasat Liliana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Ustiujanin Serghei XXXXX,

născut la xxxx, originar și domiciliat în or.Xxxx, str. Xxxx, ap. xxxx

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 10 octombrie 2016 – până la 19 aprilie 2017 (instanța de fond);*
- 2. de la 10 mai 2017 – până la 27 septembrie 2017 (instanța de apel);*
- 3. de la 26 decembrie 2017 – până la 28 februarie 2018 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art.431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 19 aprilie 2017, Ustiujanin Serghei a fost condamnat în baza art.145 alin.(2) lit.j) Cod penal la 16 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Cererea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea expertizelor medico-legale, a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Ustiujanin Serghei la 07 iulie 2017, aproximativ la ora 20⁰⁰, aflându-se în ograda gospodăriei din or. Xxxx, str. Xxxx, ap. xxxx, unde domiciliază cu membrii familiei sale, după ce a consumat băuturi alcoolice împreună cu Capcelea E., în rezultatul unei certți cu ultimul, fiind în stare de ebrietate, urmărind scopul de a-l lipsi de viață cu o deosebită cruzime, prin cauzarea unor suferințe intense și inutile de ordin fizic, dorind survenirea acestor urmări, intenționat i-a aplicat acestuia multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite

regiuni ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.131 din 26.09.2016, leziuni corporale grave, în rezultatul cărora partea vătămată a decedat.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul și inculpatul, care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, de condamnare a lui Ustiujanin S. la 20 de ani închisoare, în penitenciar de tip închis, totodată să fie încasat din contul inculpatului cheltuielile de judecată.

În argumentarea apelului a indicat că instanța de fond a aplicat o pedeapsă prea blândă pentru cele comise, fiind încălcat principiul individualizării pedepsei penale, din care considerente urmează a fi aplicată față de inculpat pedeapsa maxima de 20 de ani, deoarece doar în așa mod va fi atins scopul pedepsei.

Referitor la încasarea cheltuielilor de judecată a menționat că în conformitate cu prevederile art. 227, 229 CPP, cheltuieli de judecată suportate de către stat urmează să fie încasate din contul inculpatului.

- inculpatul, casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri echitabile, menționând că declarațiile părților vătămate și a martorilor nu sunt adevărate, solicitând confruntarea cu martorii care au depus declarații pe caz, indicând că nu este de acord cu calificarea infracțiunii și anume cu calificativul - cu deosebită cruzime și din motive sadice.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 septembrie 2017, au fost respinse, ca nefondate apelurile declarate de procuror și inculpat.

5. Instanța de apel a conchis că, instanța de fond just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, probele au fost apreciate în modul corespunzător, iar acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 145 alin. (2) lit.j) Cod penal.

Aceste împrejurări au fost constatate prin cumulul de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectând-se prevederile art.101 Cod de procedură penală.

Prin urmare, necătând că inculpatul neagă comiterea faptei imputate, în apărarea sa a invocat că, a aplicat victimei două lovituri în regiunea feței de intensitate medie, acestea nu puteau să fie puternice, deoarece el era încălțat în ciupici și nici nu avea cu ce să se lovească, or, vinovăția acestuia a fost

confirmată prin probele administrate.

Astfel, instanța a menționat că potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 131 din 26.09.2016, se constată contrariul celor invocate de către inculpat și anume, că prin acțiunile lui Ustiujanin S. victimei i-au fost aplicate multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului. Mai mult, s-a stabilit că anume inculpatul a fost persoana care a inițiat conflict cu victima.

Din raportul de expertiză nominalizat mai sus, la partea vătămată au fost depistate leziuni sub formă de: traumă închisă a toracelui: echimoze pe hemitoracele stâng, fracturi costale multiple pe dreapta și stânga cu revărsate sanguine în țesuturile moi adiacente, cu lezarea pleurei parietale și rupturi ale pulmonului stâng, hemotorax pe stânga în volum de circa 1300 ml. Fractura sternului, fractura claviculei pe stânga, cu revărsate sanguine în țesuturile moi adiacente; traumă cranio-cerebrală închisă: echimoze, excoriații, plăgi contuze pe cap și față, revărsate sangvine în țesuturile moi epicraniene; traumă închisă a gâtului: echimoză la nivelul gâtului, cu revărsate sangvine în țesuturile moi ale gâtului, fractura cornului mare a osului hioid pe stânga; echimoze pe membrele superioare. Reținând cele nominalizate, corect s-a conchis că, inculpatul a comis omorul intenționat a victimei, acționând cu intenție directă.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că, în acțiunile inculpatului există legătură cauzală directă, și anume între leziunile corporale depistate și decesul victimei, constatate prin rapoartele de expertize efectuate, din probele administrate, rezultă că Ustiujanin S. a avut o conduită violentă, ce a reprezentat o formă de manifestare a sa, de a suprima viața unei persoane. Astfel, inculpatul prin activitatea sa infracțională a prevăzut survenirea consecințelor și anume decesul părții vătămate.

Totodată, instanța a conchis că nu are temeii de a interveni în sentința instanței de fond nici în partea stabilirii pedepsei inculpatului, or, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă s-a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i inculpatului o pedeapsă corectă, echitabilă și legală.

Colegiul penal a menționat că, deși individualizarea pedepsei este un proces personal rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, acesta nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv or, trebuie să rezulte din evaluarea obiectivă a întregului material probator al cauzei.

La fel, instanța de apel a considerat ca fiind nefondate argumentele procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată, deoarece aceste cheltuieli au fost efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale penale nu prevăd expres achitarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, ceea ce constituie cheltuieli pentru efectuarea expertizei, iar prevederile legale la care face trimitere procurorul, nu prevăd astfel de cheltuieli, ce pot fi încasate din contul acestuia.

În sensul dat, instanța de apel a constatat faptul că, cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statutului.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul, care invocând temeiul de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia în latura cheltuielilor judiciare și încasarea din contul inculpatului a sumei de 6773 lei.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor indicate anterior în apel, suplimentar menționând că, instanța de apel nu a luat în considerație faptul că, în cadrul cauzei penale de către stat au fost suportate cheltuieli în sumă de 6773 lei, în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale, sumă ce urma a fi încasată de la inculpat în beneficiul statului, conform prevederilor art. 227 - 229 Cod de procedură penală, iar instanța, nu a dispus acest fapt.

Prin urmare, soluția instanței de apel prin care s-a menținut sentința referitor la respingerea cererii procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată contravine normelor procesual penale în vigoare.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Drept temei pentru recurs procurorul a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, solicitând casarea hotărârii contestate în partea cheltuielilor judiciare cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea data.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel în latura civilă, indicând că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea încasării cheltuielilor de judecată, însă Colegiul penal constată că instanța de apel în partea descriptivă a deciziei a motivat cerințele acuzatorului de stat ce ține de cheltuielile judiciare, precum și în partea dispozitivă fiind expusă soluția (f.d. 115-130, vol.II).

Astfel, autorul invocând prevederile art. 227 și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizelor, motivând că legea prevede ca inculpatul să suporte cheltuielile judiciare.

La cele invocate, instanța menționează, că aceste argumente ale recurentului sunt neîntemeiate, deoarece dispozițiile art.143 alin.(1) Cod de procedură penală, prevăd că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, totodată fiind relevante și alin.(2) al normei date, care stipulează că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul bugetului de stat.

Drept urmare celor nominalizate, se indică că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat, dar nu a inculpatului, după cum indică procurorul.

Totodată, instanța remarcă că prin Legea nr.316 pentru modificarea și completarea unor acte legislative din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, alin.(2) al art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat, însă aceasta nu are nici o aplicabilitate în speța dată, deoarece expertizele medico-legale efectuate la caz, au avut loc până la modificările parvenite.

Astfel, Colegiul penal consideră că instanța de apel în mod just și echitabil a stabilit că cheltuielile judiciare solicitate de acuzatorul de stat în

sumă totală de 6773 lei pentru efectuarea expertizelor medico-legală nr.391 din 09.07.2016 a cadavrului, nr. 131 din 26.09.2016 în privința lui Ustiujanin S., expertiza biologică nr. 454 din 25.07.2016 și psihiatrico-legală de ambulator nr.354a-2016, în prezenta cauză (f.d.42-45, 51-52, 58-61, 71-73, vol.I), sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414 - 419 Cod de procedură penală, iar temeiul invocat de recurent prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în decizia instanței de apel, în sensul casării hotărârii judecătorești și prin urmare, se impune inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Liliana Pasat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Ustiujanin Serghei*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 martie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti